

met een eindexamen h.b.s. de toegang tot alle examens in de juridische faculteit ontsloten wordt.⁵⁾

Enerzijds is het verheugend, dat voor steeds meer groepen van onze bevolking het volgen van wetenschappelijk onderwijs mogelijk wordt. Universiteiten moeten wortelen in het gehele volk, niet in enkele élitegroepen. Hoe meer het studentenbestand maatschappelijk gelaagd en gespreid is, hoe beter. Terecht is echter opgemerkt, dat de democratisering geen enkele oplossing brengt voor de massaliteit, die bij veel universiteiten reeds werkelijkheid is en de andere bedreigt. Is het wel juist de toegang tot de universitaire studie, zoals zij nu gestructureerd is, voor iedereen open te stellen, die het eindexamen van de daartoe aangewezen scholen voor voortgezet onderwijs haalt? Moet men doorgaan, telkens als een op het aantal aanmeldingen gebaseerde behoefte zich voordoet, een nieuwe faculteit of subfaculteit op te richten? Mijn antwoord is: neen, en ik meen in dat antwoord niet alleen te staan. Bij handhaving van de bestaande studieprogramma's zal men te eniger tijd financieel, ruimtelijk en numeriek vastlopen.

In het najaar van 1967 heeft minister Veringa de Eindhovense rector Prof. Dr. K. Posthumus benoemd tot regeringscommissaris voor de herstructurering van het wetenschappelijk onderwijs. De minister had moeilijk een betere keus kunnen doen. Prof. Posthumus heeft zich reeds jarenlang met de organisatorische en onderwijskundige aspecten van het wetenschappelijk onderwijs bezig gehouden en heeft een lange ervaring als rector magnificus van de Technische Hogeschool in Eindhoven. Dit najaar zal zijn nota over de herstructurering verschijnen. Onze verwachtingen zijn hoog gespannen. Vanzelfsprekend is, dat de nota na aanbidding aan de minister direct zal worden gepubliceerd. Een niet gering deel van de moeilijkheden rondom het rapport van de commissie-Maris over de bestuursvorm der universiteiten en hogescholen is te wijten aan de geheimhouding, waarmee het eerst onnodig omringd is, en aan de publicatie op een ogenblik, dat het door de stroom der gebeurtenissen in feite reeds weggespoeld was.

Thans enkele getallen van het corpus docentium. Twaalf hoogleraren en zeven lectoren aanvaardden hun ambt. Twee buitengewone hoogleraren werden ordinarius, een buitengewoon lector gewoon lector, twee lectoren werden gewoon hoogleraar.

Afscheid namen wij van drie rude donati van Dalen, D. Nauta en Scholten. Van Dalen sprak over de nieuwe opzet van de studie in de scheikunde, Nauta over de opvattingen omtrent het karakter van de belijdenis in de 19e eeuw, Scholten maakte gebruik van zijn recht geen uitdrukkelijk afscheidscollege te geven. Het is geen frase, wanneer ik zeg, dat alle drie zich gehouden hebben aan de academische regel, dat men bereid moet zijn gehoor te geven aan een beroep om voor de